

for en Maaned ad Gangen, i alt Fald for overtallige Folk. Med Hensyn til det sidste Krav skal man bemærke, at dette ikke vil kunne opfyldes ved Optagelse af Bestemmelser i Ulykkesforsikringsloven, men at dette Spørgsmaals Løsning udelukkende maa ligge hos Forsikringsforbundet, af hvilket de paagældende er Medlemmer. Med Hensyn til det første Krav skal man bemærke, at Raadet, som gentagne Gange fremhævet i Skrivelser til Ministeriet, ikke under nogen Omstændighed kan gaa med til en Ordning, hvorefter det i det *enkelt Tilfælde* maa stille sig tvivlsomt, om et Fartøj henhører under det efter den nugældende Lovs 7de Kapitel virkende Forbund eller under det efter den nugældende Lovs 8de Kapitel virkende Forbund. Saafremt man vil opretholde den nuværende Ordning med 2 Forbund, maa der efter Raadets Formening, til Afgørelse af under hvilket Forbund et Skib hører, være saa bestemte og afgørende Kriterier som de nuværende om, at Skibet skal være registreret eller registreringspligtigt i det danske Skibsregister eller ikke. Som nævnt i en Skrivelse til Ministeriet af 15. Juli f. A., kunde man tænke sig som en forsvarlig Ordning, at der i hvert enkelt Tilfælde blev givet Rederen for et Skib, der anvendes til Fiskeri, en Dispensation fra at være Medlem af »Danske Rederes Ulykkesforsikringsforbund«, og saaledes at han, indtil denne Dispensation blev taget tilbage, var Medlem af »Forsikringsforbundet for danske Fiskere og Søfolk m. m.« Ved en saadan Ordning vil der formentlig i hvert enkelt Tilfælde være tilstrækkelig Klarhed over Forsikringsforholdet. Fra »Danske Rederes Ulykkesforsikringsforbund« har man imidlertid modtaget Meddelelse om, at ialt 301 Fiskerfartøjer, der er maalt til 20 Rg. Tons Brutto eller derover med en Besætning paa tilsammen 1 080 Mand, for Tiden hører under Lovens 7de Kapitel og er forsikret i dette Forbunds Sejlskibsafdeling. Saafremt disse Skibe — hvad der maatte være at vente, hvis den skitserede Ordning gennemførtes — overførtes til Fiskerforbundet, vil Rederforbundets Sejlskibsafdeling kunne komme til at omfatte 823 Fartøjer med 3 171 Mands Besætning, hvad der med de indhøstede Erfaringer for Øje vil frembyde en saa betydelig Risiko for denne Afdelings Medlemmer, at man paa det bestemteste maa fraraade en saadan Ordningens Gennemførelse. Saafremt man vil imødekomme Fiskernes Ønske i den nævnte Retning, hvilket der efter Raadets Formening er meget, der taler for, har man derfor ikke set anden Udvej end at forlade den hittidige Ordning med 2 Forbund og i Stedet oprette *et Forbund* til Overtagelse af al Risiko, der er forbunden med Skibsfart og Fiskeri, og der har desangaaende foreligget et af Raadets Kontor udarbejdet Udkast, betegnet som K.*), saaledes at man havde arbejdet Bestemmelserne i Lovens 7de og 8de Kapitel sammen til et nyt 7de Kapitel. Forholdet vilde herefter blive det, at Forbundet vilde faa 2 Afdelinger, een Afdeling, hvoraf alle Redere for Dampskibe, som er indført eller skal indføres i det danske Skibsregister, var Medlemmer, og een Afdeling, hvoraf alle andre under Lovens nuværende 7de og 8de Kapitel forsikringspligtige Personer var Medlemmer. I Forbindelse med dette Spørgsmaal optog man Spørgsmaalet om en Sammenslutning af Raadets Søfarts- og Fiskeriafdelinger til Behandling og foreslog, som det fremgaar af nævnte Udkast, forskellige Ændringer til § 9.

Disse Ændringer gik ud paa at *sammenslaa Fiskeriafdelingen og Søfartsafdelingen* til een Afdeling. Mod at opretholde 2 Afdelinger kan bl. a. anføres, at det i Henhold til Lovens 7de og 8de Kapitel forsikrede Antal Personer er meget ringe i Sammenligning med det Antal Personer, der er forsikret i Henhold til Lovens 6te og 9de Kapitel. Det Antal Sager, de nu bestaaende 2 Afdelinger behandler, er meget mindre end det Antal Sager, som hver af Raadets andre Afdelinger behandler. I Aaret 1922 afsagde Fiskeriafdelingen Kendelse i 87, Søfartsafdelingen i 184, Industriafdelingen i 1806 og Landbrugsafdelingen i 1 715 Tilfælde. Det maa derfor vistnok siges, at de 2 Afdelinger medfører uforholdsmæssig store Administrationsomkostninger. Dertil kommer, at de paagældende Afdelinger paa Grund af de Sagers Faatal, der skal behandles af dem, kun med lang Tids Mellemlum kan samles til Møde, og da Sagerne ofte ikke egner sig til skriftlig Votering, maa de Personer, der henhører under Lovens 7de og 8de Kapitel, undertiden vente lang Tid paa at faa deres Sager afgjort. Ved den Sammenslutning til een Afdeling, som blev foreslaet, mente man at have sikret, at alle de Personer, der henhører under de nævnte Kapitler, fik en tilstrækkelig Repræsentation i Raadet.

*) Er ikke trykt.